Inskrift:

ihulbiarn + auk + fastlauh ... × stain + þina + aftir + anut + kuþ hibi × ant hans
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

Igulbiorn ok Fastlaug ... stæin þenna æftiʀ Anund. Guð hialpi and hans.

»Igulbjörn och Fastlög . . . denna sten efter Anund. Gud hjälpe hans ande.»

Till läsningen: Intet sk vid inskriftens början. 1 **i** är säkerligen en runa, icke ett ornament, tillhörande ormens huvud. Bst i 4 **l** är mycket liten. Mellan 5 **b** och 6 **i** är avståndet påfallande stort. Alla inskriftens **a**-runor ha ensidig bistav; likaså alla **n**-runor utom 51 **n**. Övre delen av bst i 19 **u** är skadad. Av 20 **h** finns övre hälften av hst i behåll jämte övre v. bst. (svagt). 49—52 **hans** står utanför runslingan t. v. om vänstra korsarmen.

P. J. Lindal: 20 **k**. — v. Friesen: 20 **h** (v. övre »bistafven säker»).

Stenen är rest över en man Anund av hans föräldrar, Igulbjörn och Fastlög. De tre namn, som förekomma i inskriften, äro väl kända. Om *Igulbiorn* se U 51, om *Fastlaug* Sö 242 och E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 101.

Ristaren har uteglömt en runa i verbet 42—45 **hibi**. Ornamentiken är enkel, efter uppländska förhållanden: en ormslinga med huvudet sett uppifrån och ett likarmat kors med fot.

858. Kumla, Balingsta sn. Nu vid Vik.

Pl. 142.

Fragment av en runsten, funnet omkring 1940 i en grop vid Kumla. Möjligen kan det ha kommit från Balingsta kyrka eller kyrkogård; jfr U 852.

Röd sandsten. Bredd 0,33 m., höjd 0,18 m. Den raka ytterkanten är finhuggen; den har tydligen tillhört ytterkanten på vänstra sidan. Fragmentet kan icke ha hört till samma runsten som U 844.

859. Måsta, Balingsta sn.

Pl. 142.

Litteratur: B 366, L 89, D 1:139. J. Bureus, F a 6 s. 115 n:r 29 (Caspar Cohl), s. 219 n:r 258 (Rhezelius), F a 5 n:r 18, F a 1 s. 7; J. Rhezelius, F l 2 n:r 73; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 266; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 277; hs R 556 (UUB), s. 385; C. v. Linné, Skånska resa (1751), s. 4; UFT h. 3 (1873), s. 16; O. v. Friesen, Runstenar i Uppland undersökta 1899—1901 (ATA), Anteckningar (UUB); E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 30; Handlingar i ATA 1930—32; O. Lundberg i En vägbok för Uppsala län (1937), s. 37.

Äldre avbildningar: Rhezelius, teckning (i F l 2); Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 9); P. Törnewall och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 366); Dybeck a. a.; v. Friesen foto 1900 (ATA, UUB); E. Wessén foto 1911.

Runstenen står på västra sidan av landsvägen Uppsala—Örsundsbro, på Måsta ägor, 10 m. SSV om järnvägsövergången V om Måsta. Ristningsytan vetter åt Ö, sålunda mot vägen.

Bureus har inskriften i sina samlingar, men tycks icke ha någon egen uppteckning. I Caspar Cohls samling anges platsen: »Wedh Måstadh i giärdet j Balungzstadh Sokn» (F a 6). Rhezelius: »Ballingstadh Sochn wid Måstad» (F a 6), »Balingstad wid Broen nor om Måstad» (F l 2). Bureus (F a 5): »Nordanföre [d. v. s. norr om U 860] mot Br[oe]n». — *Ransakningarna* (1677): »Måstad Giärdet 2ⁿ stʳ Ruhnestehnar påskrifne.» — I Peringskiölds *Monumenta* meddelas: »På Mosta Gärde beskådar man twå jämnåldrige Runestenar, fordom effter en Persson upreste, af hwilka